

CONCURS LITERARI EN VALENCIÀ

RELAT GUANYADOR 3º y 4º D'ESO

Per Beñat Zubizarreta (4º d'eso)

Ell solia dir-me, quan jo era menut, que el món amagava un gran secret, un secret que ell s' havia proposat descobrir i que em revelaria quan fóra el moment apropiat. Però un dia, de sobte, mon pare va canviar. Va deixar de parlar-me de la seua recerca i va tancar-se al seu estudi durant dies sencers; setmanes, de vegades. I un dia, el dia anterior al meu dècim aniversari, va desaparèixer.

Han passat deu anys i un dia des d'aleshores, i no he rebut cap notícia d'ell. He passat hores davant el seu ordinador tractant de trobar alguna cosa que poguera guiar-me per a seguir els seus passos i saber què li havia ocorregut. He registrat tots els seus arxius. He contactat amb tots els que podrien saber alguna cosa. No res. Sembla increïble que un home poguera desaparèixer tan fàcilment i no deixar ni rastre de la seua major investigació...

Deixant això a un costat, hui he complit vint anys, i tinc un presentiment. Sent que alguna cosa va a ocórrer... És clar, la mare acaba de entrar a la meua habitació, com tots els matins. Però hi ha un paquet xicotet a la seua mà dreta, i això no és habitual.

“El moment ha arribat -m'ha dit- de que sàpigues la veritat, i de que decidisques el teu destí com un adult.”

La hòstia, què inútil havia sigut! Ma mare ho sabia i jo m'he passat mitja vida rebuscant en arxius. Bé, crec que ella no m'ho hauria dit de tota manera...

“Ton pare va donar-m'ho abans d'anar-se'n. Volia que ho tingueres tu, si no tornava.”

En obrir el paquet he trobat un guardapèl amb un espill dintre penjat d'una cadena d'or. És fred com la mort. No sé què pot significar. Serà una mena de amulet, o alguna cosa així... Hmmm. Me l'he penjat per veure què fa, i ho he inspeccionat a fons, però encara no ho he averiguat.

És de nit i només em queda una sol·lució. Sempre havia tingut por de trencar un espill, com un mal presagi, però era l'única cosa que podia fer. He agafat un martell i he enfrontat els meus dimonis.

Però en lloc de trencar-se en mil trossos, l'espill s'ha soltat, i deixa veure un peperet amb aspecte antic. Mon pare coneixia els meu temor als espills, i eixa era una prova, de segur.

En desenrotllar el paperet, he trobat que posa: “Només hi ha una forma de trencar-lo. *Coneix-te a tu mateix.* 371/312.”

